

Jiří Karásek ze Lvovic: *Zelené oči*

Tvé oči zelené, jež fosforově žhnou,
Mně suggerovaly jak vlnou tajemnou,

Mně suggerovaly zapadlý dávno sen:
Jsme sami, sami dva, a kolem bílý den.

A kolem bílý den a jako žhavý kov –
Já rytmus poslouchám tvých přitlumených slov.

Co chceš mi? Nevím to. Jsem zemdlen, zemdlen vším.
A celý jsem teď vzdán tvým očím zeleným.

A utonulý jsem v jich průsvitavé hře.
Jak střelka magnetu jdu k pólu duše tvé.

A v měkkou lichotnost jdu tvého úsměvu,
A v těla nejprudčí a rozehvěnou hru...

A v touhy vášnivé, jež ke mně horké jdou,
A v oči vlhký lesk, jež fosforově žhnou.

Já vyžit chtěl bych vše, co zbylo v těle mém,
Do šťávy poslední, v záchvěvu jediném,

Já chtěl bych horečně se prochvíť duší tvou!
Být spálen ohněm tvým! Rozkoší smyslnou!

Rozkoší extrémní, být tebou lehce tknut!
Být tebou obklopen, být tebou proniknut!

Být v tobě roztaven a v tobě splynulý!
Tvým dechem dýchati! Tvou vášní býti mdlý!

A cítit, poslední jak touhy v ňadrech mrou,
Jak všechno splněno, co šlo kdy duši mou!

Do šťávy poslední jak vše jsem vyplýtvat!
Své mládí jak jsem ti a celý žár svůj dal!

A vůni krve své a svěžest všech dnů svých,
Pod vlivem očí tvých, tvých očí zelených,

Tvých očí zelených, jež fosforově žhnou,
Jež suggerovaly mně touhu tajemnou...

(ze sb. *Sexus necans*, 1897)

Emanuel Lešehrad: *Osamělost*

Dny mé jsou morosní a kalné,
v nich paprsk slunce nezasvítlí.
Znám kraje zahálčivé, dálné,
kde možno vzdálen světa sníti.

To krajina je nekonečná,
kdes v provincii hladkých plání,
tam v horách sedí Zima věčná
pod klenbou Šera bez svítání.

Ni paprsk slunce nezasvítlí
dnes v dny mé nervosní a chladné.
Je zmrazené mé živobytlí,
jak zem, kde věčná Zima vládne.

(ze sb. *Květy samoty*, 1899)